

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **H. N. D.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022 č. j. OAM-96/LE-BA02-HA15-2022, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce žalovanému vytkl, že se nevypořádal s aplikací § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve spojení s jeho rodinnými vazbami na území České republiky [článek 8 Evropské

úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod (dále jen Úmluva) a článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte]. Žalovaný rovněž pochybil, neboť se nevypořádal s chybějícími informacemi z CIS, kde není uvedeno jedno z jeho dětí a nijak se nevypořádal s existencí dvou nezletilých dětí, které označil za vlastní a které jsou občany České republiky. Žalobce uvedl, že v jeho věci je důvod k udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle něhož se za vážnou újmu považuje i to, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Pokud jde o vztah článku 8 Úmluvy a zákona o azylu, i sama důvodová zpráva k novele č. 165/2006 Sb., uvedla, že o rozpor s mezinárodními závazky půjde primárně v situacích, „kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v článku 8...“. Úmysl zákonodárce je tak zcela patrný, zesílit potřebu chránit rodinný a soukromý život cizinců, kteří zde již např. mají vybudovány určité vazby, mají zde rodinu, zesílá jejich vztah k jejich původní zemi apod. Článek 8 Úmluvy je závazkem, ke kterému se Česká republika zavázala a je potřeba ho dodržovat, a to vždy v jakémkoli řízení, ve kterém je patrné, že případný dopad rozhodnutí by byl zásahem do práva na rodinný a soukromý život.

3. Žalobce žalovanému vytkl, že se aplikací ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zabýval pouze stroze na straně 8, kde tomuto problému věnoval pouze jediný odstavec. V něm je uvedeno, že jím tvrzené skutečnosti nepředstavují rozpor s mezinárodními závazky ČR a že důvodem pro udělení doplňkové ochrany nemůže být existence rodinných vazeb. Tento závěr je dle žalobce v rozporu se zněním citovaného ustanovení, a také v rozporu s judikaturou správních soudů. Stejně tak je v rozporu s rozhodovací činností žalovaného, který již několikrát udělil doplňkovou ochranu dle tohoto ustanovení právě kvůli silným rodinným vazbám. V daných souvislostech žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž citoval. Žalobce poukázal na to, že institut žádosti o mezinárodní ochranu by ani nevyužil, kdyby zákon o pobytu cizinců měl jakékoliv mechanismy, které by se daly použít právě na problémy silných rodinných vazeb zabraňujících ve vycestování. Žalobce poukázal na to, že již v průběhu správního řízení uvedl, že na území ČR žije se svou přítelkyní a dvěma nezletilými dětmi, kteří jsou občany České republiky. Žalovaný sice uvedl, že dle CIS je zde uvedeno pouze jedno nezletilé dítě, to ale neznamená, že lhal. Naopak to znamená, že žalovaný měl povinnost zjistit další povinnosti ohledně druhého dítěte, pokud on sdělil jejich jména a data narození. I díky existenci dvou nezletilých dětí tak bylo s ohledem na aplikaci § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nutné aplikovat nejen článek 8 Úmluvy, ale také článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný totiž vůbec nezohlednil jejich nejlepší zájem, zvláště pak za situace, kdy mu bylo uloženo trestní vyhoštění, což v jeho případě znamená několikaletý zákaz pobytu v České republice a tím i zamezení styku mezi dětmi a otcem. Navíc i po těchto několika letech není vůbec zřejmé, zda by mu bylo uděleno pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců, neboť kvůli trestnímu vyhoštění nebude splněna podmínka trestní záchovalosti dle § 174 zákona o pobytu cizinců. Těmito důsledky se žalovaný vůbec nezabýval, ačkoliv se jedná o jediné řízení, ve kterém může být nyní zkoumáno udělení pobytu díky rodinným vazbám. Navíc nutit případně, aby vycestoval se svými dětmi, by bylo v rozporu s článkem 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Pokud jej žalovaný odkazuje do sféry zákona o pobytu cizinců, není vůbec zřejmé, jakou cestou a formou by tedy měl svůj pobyt zařídit, neboť nyní je to vyloučeno a v budoucnu bude udělené trestní vyhoštění důvodem pro neudělení jakéhokoli víza/pobytu.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil rovněž adekvátní informace o situaci v zemi původu. Žalobce měl možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a případně je doplnit, což neučinil. Žalobce při seznamování s podklady k tomuto nevznosl žádnou námitku, nic nedoplnil a ani rozpor neodstranil tím, že je jeho úkolem nahlásit správnímu orgánu a požádat o zápis dítěte do CIS. Kromě jiného během pohovoru se správním orgánem slíbil dodat rodné listy dětí, což také neučinil. Správní orgán tak vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že ustálená judikatury sice obecně nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohlo představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. O žádnou mimořádnou okolnost se v případě žalobce nejedná. Jeho vztah s českou partnerkou nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu článku 8 Úmluvy totiž není absolutní. Neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjením vztahu mezi nimi, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 38/2011-47. K tomu žalovaný dodal, že z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení sepsaného dne 29. 5. 2022 na Policii v Ústí nad Labem, který je součástí spisového materiálu, vyplynulo, že se žalobce dopustil trestného činu a z tohoto důvodu mu byl odňat pobytový status. Byť neměl pobytové oprávnění, na území ČR následně setrval nelegálně. Je tedy zřejmé, že v ČR se neintegroval a nepodřizuje se zákonům. Navíc, i když deklaruje, že chce zde být s přítelkyní a dětmi, u své přítelkyně nežije, finančně je pravidelně nepodporuje, údajně jim dal jednorázově větší sumu peněz. Uvedl, že za ní jezdí dvakrát až třikrát ročně, na Vánoce sice u ní pobýval, ale je zřejmé, že jeho tvrzení o tom, že se chce starat o své děti, je jen účelově uvedené. Posledních 5 let žil na tržnici Sapa v Praze, nyní pracoval jako zahradník u Vietnamce, kde také bydlel. Jinak řekl, že k ČR nemá žádné společenské a kulturní vztahy. Vietnam je jeho rodnou zemí, chtěl by v ČR nějakou dobu zůstat z ekonomických důvodů.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů, při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 5. 6. 2022. V žádosti, v rámci údajů, které žalobce poskytl k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru, žalobce sdělil, že je státním občanem Vietnamské socialistické republiky, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany, nebyl politicky aktivní. Je svobodný, má dvě děti. Dcera A. N. se narodila X, syn D. N. se narodil X. Oba jsou státními příslušníky České republiky. Obě děti se v ČR narodily a bydlí na adrese V., M. 1224/10 se svou matkou, která je jeho partnerkou. S ní a dětmi je v kontaktu obvykle dva až třikrát měsíčně. V zimě je s nimi i celý měsíc. Je to odvislé od práce. Většinu času je v Praze v Sapě nebo někde pracuje jako pomocná

stavební síla. Nemá stálé bydliště. Vietnam opustil někdy kolem 20. 11. 2005. Na území ČR vstoupil letecky asi dne 22. 11. 2005. Cestovní doklad ztratil asi před 8 lety. Cestovní doklad si ve Vietnamu vyřídil oficiální cestou, neměl s tím žádné problémy. Ztrátu cestovního dokladu nenahlásil, protože mu bylo uděleno vyhoštění, které ignoroval. Je si vědom, že na území ČR žije nelegálně. V případě návratu do Vietnamu nemá žádné obavy, jen se bojí o děti, které jsou v ČR. Trest vyhoštění neakceptoval, protože ho nemohl zrealizovat z důvodu nedostatku finančních prostředků a také proto, že zde žijí jeho dvě děti, které si nepřejí, aby ČR opustil. Na podporu svých tvrzení žalobce nedoložil žádné doklady, dokumenty či písemnosti. Správnímu orgánu sdělil, že doloží rodné listy dětí, ovšem neučinil tak. V minulosti disponoval podnikatelským vízem v ČR. V dřívější době o udělení mezinárodní ochrany nežádal. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že si nemůže ve Vietnamu najít práci, protože dlouho žije v České republice, navíc tady má dvě děti, které jsou ještě malé.

7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť zde pozbyl pobytové povolení. Návrat do Vietnamu odmítá, protože má v ČR dvě nezletilé děti a kromě toho se obává, že tam nenajde práci.
8. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Jedná se o informaci OAMP – Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 6. 2022, Zpráva mezinárodní organizace pro migraci, publikováno 2021, Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020, ze dne 9. 4. 2021. Součástí správního spisu je i Informace z Cizineckého informačního systému (CIS), v němž je kromě jiného údaj o tom, že žalobce má jedno dítě, a to dceru A. N., nar. X. Ve spise je rovněž opis z evidence rejstříku trestů ze dne 23. 6. 2022. Žalobce má 4 záznamy. Odsouzen byl Okresním soudem v Chebu rozsudkem z 28. 8. 2008 ve věci sp. zn. 3 T 117/2008 podle § 180d zákona č. 140/1960 Sb., k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 2 měsíců se zkušební dobou 2 let a zákazem činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 2 let. Další záznam je o odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 14. 5. 2014, rozsudek nabyl právní moci 2. 9. 2014 ve věci sp. zn. 5 T 48/2014 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 6 To 242/2014. Žalobce byl odsouzen dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve znění zákona č. 390/2012 Sb., šlo o úmyslný trestný čin a byl mu uložen trest vyhoštění v délce 24 měsíců, propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Odsouzen byl dále Obvodním soudem pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 16. 10. 2014, rozsudek nabyl právní moci 28. 1. 2015 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 6 To 401/2014 podle § 284 odst. 2 trestního zákoníku, podle § 358 odst. 1 a § 353 odst. 1/2c trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců se zařazením výkonu do věznice s dozorem. Trest byl vykonán vazbou dne 28. 1. 2015. Žalobci byl uložen rovněž trest vyhoštění v délce 4 let, propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Dále byl odsouzen Okresním soudem v Chebu rozhodnutím ze dne 20. 3. 2015, které nabylo právní moci 29. 4. 2015 ve věci sp. zn. 4 T 29/2015, odsouzen byl podle § 337 odst. 1b trestního zákoníku, a to pro úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody nepodmíněně v délce 2 měsíců se zařazením výkonu trestu do věznice s dozorem. Trest vykonán 17. 5. 2015. Součástí správního spisu je i protokol č. j. KRPU-104350-16/ČJ-2022-040022-SV-ZZ ze dne 29. 5. 2022 sepsaný s žalobcem jako účastníkem řízení ve věci správního vyhoštění z území států Evropské

unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Z tohoto protokolu se podává, že žalobce kromě jiného uvedl, že ve Vietnamu bydlel v domě na označené adrese, jedná se o rodinný dům, který patří rodičům, v tomto domě žijí rodiče a jeho bratr s rodinou. Cestovní pas mu propadlý, má ho u české přítelkyně H. M., bytem X. Do České republiky přicestoval v roce 2005 za účelem podnikání, v té době měl platný pas i vízum za účelem podnikání. V roce 2009 si nechal změnit status pobytu na pobyt za účelem sloučení rodiny, protože se svou přítelkyní měl dvě děti, státní příslušníky České republiky. V roce 2013 a 2015 byl obviněn, a to jednak za výtržnictví a dále za pěstování marihuany. Z tohoto důvodu mu pak pobyt již nebyl prodloužen, byl mu uložen i trest vyhoštění, ovšem nevycestoval z České republiky, protože zde žijí jeho dvě děti a přítelkyně. Za přítelkyní do V. jezdí dvakrát až třikrát ročně. V zimě tam je i čtyři měsíce. Na Vánoce jí dal 80 000 Kč, které vydělal v Sapě. Celou dobu jinak žije v X v zahradnictví. Za bydlení a stravu nic neplatil, nikdy se nesnažil získat nový platný pas Vietnamu, ani si ve starém nechat prodloužit platnost. Takto chtěl žít i nadále, dokud se nestane něco, co by ho přinutilo tento způsob života změnit. Má zde dvě děti a chce se o ně starat, pracovat tady a žít. Přítelkyně pracuje jako ošetřovatelka v sociálních službách a má nízký příjem. K České republice nemá žádné společenské ani kulturní vazby. Přítelkyně v žádném případě s ním nechce žít ve Vietnamu. I kdyby byl vyhoštěn, přítelkyně by za ním nikdy nepřijela. V návratu do Vietnamu mu nic nebrání, nic mu tam nehrozí, ale nechce se tam vrátit. Nemá žádné finanční prostředky. Má jen u sebe asi 5 000 Kč. Na dotaz správního orgánu, zda má finanční prostředky na složení kauce z důvodů zajištění jeho vyhoštění z území členských států EU ve výši 145 280 Kč, žalobce odpověděl, že peníze na složení kauce nemá, a ani si je nemůže zajistit. Na dotaz, zda si na území ČR může zajistit ubytování, zda má finanční prostředky na zajištění ubytování, žalobce odpověděl, že finanční prostředky na zajištění ubytování nemá. Ubytován by mohl být u přítelkyně.

9. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 14. 7. 2022. Žalobce se k nim nechtěl vyjádřit, nenavrhoval doplnění podkladů pro rozhodnutí a nechtěl ani uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Soud považuje za nedůvodné výtky žalobce, že žalovaný měl povinnost zjistit další podrobnosti ohledně jeho druhého dítěte v situaci, kdy on sám sdělil žalovanému jména a data narození obou nezletilých dětí. Z výše citovaného obsahu správního spisu plyne, že žalobce skutečně tvrdil, že se státní občankou České republiky má dvě nezletilé děti, které jsou rovněž státními občany ČR, přičemž v cizinecké evidenci CIS je zapsáno toliko jedno žalobcovo dítě, a to dcera A.N., nar. X. Přestože žalobce v závěru pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 6. 2022 uvedl, že doloží rodné listy obou nezletilých dětí, neučinil tak, a to ani tehdy, když se seznamoval s podklady pro vydání rozhodnutí. Soud zastává názor, že v této věci bylo třeba, aby žalobce dostal svým povinností vyplývajícím z rozložení důkazního břemene v režimu zákona o azylu, tedy žalobce jako žadatel musel unést důkazní břemeno stran důvodů podané žádosti o mezinárodní ochranu, které se týkají výlučně jeho osoby. Žalobce tedy tížilo důkazní břemeno k prokázání jeho tvrzení, že je otcem i dalšího dítěte - nezletilého D. N., nar. X. Avizovaný důkaz, a to rodný list uvedeného dítěte žalobce nepředložil a své důkazní povinnosti tak nedostál. Nebylo

povinností žalovaného, aby stran této skutečnosti, která se týká výlučně jeho osoby, si zjišťoval nějaké podrobnosti ohledně tohoto dítěte a prováděl v tomto směru šetření.

11. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
12. Podle ust. § 14a odst. 2 téhož zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Poukázal-li žalobce v žalobě na nemožnost vycestování z důvodů existence rodinných vazeb na území České republiky s tím, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, soud předesílá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ovšem bylo by to možné např. v případech, kdy by si cizinec vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz rozsudky NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71, č. j. 2 Azs 14/2010-92). Skutečnost, že žalobce má s občankou České republiky nezletilé dítě, není bez dalšího důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo třeba posoudit, zda by případné vycestování žalobce obstálo ve světle článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V tomto směru krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009-65. V něm NSS uvedl, že „ustanovení článku 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinnosti státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu. V této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky článku 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění exstrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci B. proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98)“.
14. Dle názoru krajského soudu důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu by musely být skutečně mimořádné okolnosti či situace, aby pouhé vycestování porušilo článek 8 Úmluvy. Je třeba připomenout, že rodinné poměry

žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 30/2007-69). Mezinárodní ochrana nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených právě v zákoně o pobytu cizinců (viz např. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 170/2004-72 či usnesení č. j. 6 Azs 155/2016-33). Primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území České republiky. Ze soudní judikatury plyne, že v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoliv se snažit o jejich obcházení.

15. Pokud žalobce vlastní vinou v důsledku páčání trestné činnosti ztratil na území České republiky pobytové oprávnění a přestal tedy splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Pokud jde o zmíněný článek 8 Úmluvy, tedy o posouzení otázky, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, příp. soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je tedy přijímací stát z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na své území, činí soud závěr, že z informací o zemi původu, ani z výpovědi žalobce před správním orgánem nelze dovodit, že by v zemi původu žalobce nebylo možné rodinný vztah s jeho družkou a dítětem uskutečňovat. Pominout nelze ani tu zásadní okolnost, že družka žalobce, která je státní občankou České republiky, byla v době rozhodování žalovaného výdělečně činná a s žalobcem nežila ve společné domácnosti. Žalobce se s dítětem stýká sporadicky, přičemž v řízení ve věci správního vyhoštění žalobce jako účastník řízení vypověděl, že za přítelkyni jezdí dvakrát až třikrát ročně, v zimě tam pobyl 4 měsíce, oproti tomu v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že s partnerkou a dítětem (dětmi) je v kontaktu dvakrát až třikrát do měsíce, v zimě tam pobývá i celý měsíc, což je odvislé od práce. Zbytek času tráví v Praze na Sapě nebo někde jako stavební pomocná síla a nemá stálé bydliště. Dle názoru soudu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území České republiky (viz usnesení NSS č. j. 2 Azs 66/2008-52). Žalobce má nepochybně více možností, jak svůj rodinný život realizovat, a je pouze na něm, k čemu se rozhodne. V žádném případě však nejde o nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Co se týká nezletilého dítěte, pak úvahy o nepřiměřeném zásahu do práva nezletilých dětí na takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jejich blaho, by mohlo dojít za situace, kdy by byli nuceni území České republiky opustit. Co se týká poukazu žalobce na zásadu nejlepšího zájmu dítěte garantovanou v článku 3 Úmluvy o právech dítěte, je k tomu nutno uvést, že uvedenou zásadu je třeba chápat tak, že státní orgány jsou při vydávání rozhodnutí, které mají relevantní vliv na právní postavení dítěte, povinny vzít zájem dítěte v potaz jako přední hledisko. Neznačená to však, že vždy musí v rámci rozhodovacího procesu nutně převážet zájem dítěte nad ostatními zájmy. V nyní posuzované věci pak soud dospěl k závěru, že ani při zohlednění nejlepšího zájmu dítěte žalobce nelze dovodit, že by žalobci vznikl nárok na udělení doplňkové ochrany v ČR. Žalobce s matkou dítěte nesdílí společnou domácnost, s dítětem se stýká spíše sporadicky, jak vyplynulo z jeho výpovědi před správním orgánem. Z žalobcem popsanych okolností rozhodně neplyne, že by mezi

ním a dítětem existoval takový vztah, který by byl chráněn článkem 8 Úmluvy či že by došlo k porušení některého ustanovení Úmluvy o právech dítěte.

16. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.10.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně